

51. Bütün Zaman Dilimleri O'nun Peygamberliğine Şahitlik Ediyor

Hız. Muhammed (sav) Peygamber olmadan önce de adeta peygamber gibi yaşıyordu. Annesi Âmine'de görülen olağan üstü haller herkesi şaşırtmıştı; Anne hiç acı çekmemişti, yavru dünyaya sünnetli gelmiş ve gelir gelmez de „ümmeti, ümmeti“ demişti. Dünyanın farklı yerlerinde farklı mucizeler oldu. Hayatı boyunca iffetine namusuna toz kondurmamış; iki defa düğüne gittiği halde korunmuş ve kendisini uyku tutmuş. 25 yaşındayken 40 yaşında dul bir kadınla evlenmiş. O günün cahiliye topluluğunda kızını yanına bıraksan gözünü kaldırıp bakmaz denecek kadar iffet abidesi bir insandı. Herkese, ama herkese emniyet ve güven telkin ediyordu.

Peygamberliği öncesi düşmanları dahi bir defa dahi olsun onun yalanına rastlamamışlardır. Hatta ona taktıkları lakapta Muhammed'ül Emin'di. Kâbe'nin tamiratı sırasında Hacerül Esved'i kimin yerine koyacağı konusunda Kabileler arasında tartışma çıktı. Tartışma büyüyüp, sıra kılıçların konuşmasına geldiğinde içlerinden birisi Kâbe'nin kapısından girecek ilk kişinin taşı yerine koymasını tavsiye etti. Tavsiyeye uyulup beklenmeye başlandı. İlk giren geleceğin peygamberi ve o zamanın en güvenilir insanı genç Muhammed'den başkası değildi. Kimse onun hakemliğine itiraz etmedi. Zira O, emniyet insanı idi.

O sözler bir delinin değildi

Onlar halkın ekonomik ve siyasi yönden liderleri oldukları gibi, kültürel yönden de çocuklarına göre daha bilgiliydiler. O nedenle Efendimizin sözlerinin deli veya sihir olmayacağını gayet iyi biliyorlardı. Bunun önüne geçmezlerse olacakları da gayet iyi biliyorlardı. Kendi çıkarlarının sarıslmaması ve inat, gibi faktörler onları bildikleri gerçeğe gitmelerine mâni oluyordu. Biliyorlardı gerçeği ama, fakir ve yetim birinin arkasından gitmeyi gururlarına yediremiyorlardı. (Haşa) “Allah bula bula bu yetimi, fakirimi bulmuştu kendileri gibi zenginler varken” diyorlardı.

Efendimizin (sav) bildikleri, insanlığın ekmek ve su kadar ihtiyaç duyduğu şeyler olan, ölümün arkasındaki karanlıkları aydınlatan, sunduğu hakikatlerle, kızlarını diri diri gömecek kadar, insanlık fakiri insanları, insanlığın en yüksek mertebelerine çıkaran, çıkardığı mertebelerde onların güneşleri kışkandıracak keyfiyet kazanmalarına vesile olan, getirdiği değerler, 14 asır boyunca insanlar arasında yaşanan, gerçek manada yaşayanlara, uğrunda ölüme bile seve seve gidecek ruh haletini kazandıran, devrimiz gibi, ona ait değerlerin yaşanmadığı devirlerde, çölde suya arzu duyulduğu gibi, kendilerine arzu duyulan, değerler manzumesini insanlığa sunan Peygamber Efendimiz Hız. Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem) eğer, bunları 40 yaşından öncece biliyor olsaydı, bunları söylememekten dolayı insanlığın ve kendisinin vicdanında mahkum olmayacak mıydı? Bir doktor düşünün hastası doktorun ihmalinden dolayı ölüyor. İşte Efendimiz de insanlığın manevi doktoruydu, eğer bu ilaçlar 40 yaşından önce elinde olsaydı ve onları insanlığa sunmasa idi haşa düşünmek bile istemiyorum acaba tarih bugün onu nasıl anacaktı. İşte bu psikolojik tahlil bize şu gerçeği söyletıyor. O (sav) 40 yaşına kadar, 40 yaşından sonra bildiklerini bilmiyordu, bilse idi mutlaka söylerdi, söylemeseydi mutlaka kendini sorumlu hissederdi. Öyle ise Allah ona bildirdi ki, o da bize bildirdi hakikatini itiraf etmek durumundayız.

Başarılar onu değıştirmedi

Efendimizin (sav) birçok muvaffakiyetler sonunda değışmeyişi işe başladığı günle bitirdiği gün arasında yaşayışında farklılık görülmeysi, yine mütevazi, yine fakir bir hayatı tercihi, O'nun peygamberliğine en büyük şahittir. Zühd ve takvasıyla harika bir insandır.

Zühd: Dünya ona verilse sevinmeme, bütün dünya elinden gitse üzülmeme halidir. Bu hal Efendimiz de doruk noktadadır. Davasına

başladığında, altında bir hasırı vardı. Davasında zirvelere çıktığında yine hasırın üzerinde yatıyordu. Bu hali gören Hz. Ömer rikkate (duygulan-
dı) geldi ve ağladı. Efendimiz niçin ağladığını sorunca Hz. Ömer (ra): “Ya Resulallah; senin ko-
numunda (liderlik yönüyle) başkaları kuş tüyü
yataklarda yatarken, sen kuru bir hasır üzerinde
yatıyorsun. Sen ki, kâinat yüzü suyu hürmetine
yaratılmış bir insansın.” diye cevap verdi.

Akşam yatmış, fakat sabaha kadar gözünü uyku
tutmamıştı. Sağa dönüyor sola dönüyor uflayıp
duruyordu. Sabah olunca hanımı sordu: “Ya
Resulallah rahatsız mıydınız? Sabaha kadar çok
ızdırap çektiniz.” Efendimizin cevabı şu oldu:
„Gece yatarken yere düşmüş bir hurma buldum.
Onu ağzıma koydum. Fakat sonra aklıma geldi
ki bizim evde zekât ve sadaka hurmaları da vardı.
Ya bu hurma onlardan ise! Sabaha kadar bunu
düşündüm ve ızdırapla sağa sola döndüm”
diyordu. Zekât ve sadaka ona haramdı, yediği
hurma kendisine hediye gelen hurmalardan da
olabilirdi. Yediği hurmanın helal veya haramlığı
tam belli değildi ama yine de bir şüphe vardı.
Ama bu şüphe bile onu rahatsız ediyordu. Şimdi
durup düşünmek lazım bu insan bir peygamber
olmasaydı, her şeyin hesabını vereceği bir maka-
ma inanmasaydı bunları yapmasına gerek olur
muydu? Demek ki, bir hesap yeri var, demek ki
orada her şeyden hesaba çekilecek insan...

İşte Efendimiz bu hesap duygusunun zirvesinde
yaşamış, başkalarına en güzel misal olmuş ve hala
olmaya da devam ediyor. Hiçbir şeyi yokken hali
ve kulluğu nasılsa her şey önüne gelip emrine
girdiğinde de halinde bir değişiklik olmuyor.
Davasına nasıl başlamışsa davasını bitirdiğinde
de aynıydı. Dünya onun için iyiye doğru değişse
bile, o dünyaya karşı tavrında değişmiyordu.
Adeta dünyada oruçlu bir insan gibi davranıyor,
iftarını açmak için de ahireti bekliyordu.

Peygamberimizin İbadeti Kur'an Okuması ve Dinlemesi

Hz. Peygamber (sav) ibadete düşkündü; namaz
için “gözümün nuru” diyordu. Farz namazları
camide, teheccüd ve benzeri nafileleri evinde
kılmayı tercih ederdi. Gecenin başlangıcında

yatsı namazını kılar yatarı. Üçte birlik süre
içinde uyanır, bir müddet teheccüd, sonra da
vitir namazını kılar, daha sonra tekrar yatar ve
sabah ezanı okunur okunmaz çabucak kalkar;
gerekirse gusleder, gerekmiyorsa abdest alır,
sünnetini evinde kılar, farzı için camiye gider-
di. Toplum işleriyle yorgun düştüğü günlerin
gecelerinde, bilhassa ahir ömründe teheccüdü
oturarak kıları. Yüce Allah'ın verdiği nimetlere
karşı şükürden bir an bile geri durmazdı. Pey-
gamberimiz (sav), Ramazan orucuna ilâveten
bilhassa Recep, Şaban ve diğer aylarda nafil
oruç da tutuyordu. Müteaddit defalar umre
yapmış, bir kere de hac yapmıştı. Peygamberi-
miz (sav): “En makbul amelin az da olsa sürekli
yapılanı olduğunu” ashabına söylüyor, usanç
doğuracak kadar aşırı nafilelerle vücuda meşak-
kat verilmemesini belirtiyordu. Bu hususta şöyle
buyuruyordu: “Amelleri gücünüz yettiği ölçüde
yapınız. Gücünüzün dışına çıkarak kendinize
meşakkat yüklemeyiniz!” “En makbul amel, az
da olsa devamlı yapılanıdır.” Peygamberimiz
(sav) ibadetler konusunda kendisi nasıl dav-
raniyorsa örnek alınmasını, buna bir şey ilâve
edilmemesini veya bir şey eksiltilmemesini ısrarla
ifade ediyordu.

Peygamberimiz (sav) Kur'an okurken kelimeler
gayet açık bir şekilde anlaşılırdı, medlere riayet
ederdi; bazen yüksek sesle, bazen de içinden
sessizce okuyordu... Sesi sedası gayet güzeldi.
Sesli okurken başka evdekiler duymazdı, ancak
odadakiler duyardı. Hiçbir zaman sesi çıktığı
kadar alabildiğine bağıarak okumazdı. Tatlı ve
yumuşak bir sesi olan Peygamber Efendimiz
(sav), yakıcı ve etkileyici bir okuyuşa sahipti. O,
Kur'an okurken dinleyenleri bir vecd kaplar ve
kendilerini sanki bir başka âlemde hissederdiler.
Peygamberimiz (sav) başkası okurken dinleme-
yi de çok severdi. Birgün Abdullah b. Mes'ud
(r.a.)'dan Kur'an okumasını istedi. O zât
Kur'an'ın kendisine vahyolunduğu Peygamber
(sav)'in huzurunda okumaktan tereddüt ettiyse
de Hz. Peygamber (sav), “Ben Kur'anı başka-
sından dinlemeyi severim!” buyurdu. Bunun
üzerine Abdullah b. Mes'ud (r.a) Nisa Suresini
okumaya başladı.

Cömertlik ve Peygamberimiz

Resulullah mescidin önünde muhtaçları bekliyor. Miskin derecesinde ihtiyaç sahibi olanlar gelsin, hisselerine düşecek yardımı alsın, kimse mahrum kalmasın! Az sonra mescidin önüne muhtaçlar toplanmışlardı. Mutluydular. Çünkü kasıp kavuran ihtiyaçlarının hiç olmazsa bir kısmını karşılayacak imkana kavuşacaklardı. Efendimiz gelenlere elindekileri dağıttı. Birazdan ötelerden kan ter içinde koşup gelen bir bedevi görüldü.

Yardım dağıttığınızı söylediler onun için nefes nefese koştum; ama yine de yetişemedim!

Çok üzgündü yoksul adam. Anlaşılan ihtiyacı da fazlaydı. Sordular:

İhtiyacın çok mu fazlaydı? Saymaya başladı yardım alabilseydi neler alacağını.

Hepsi de zaruri ihtiyaçtı. Demek ki adamın ihtiyacı şiddetliydi. Ama Resulullah'ın imkânı da bitmişti. Elinde avucunda olanı tümüyle vermiş, geriye tek dirhem bile kalmamıştı. Şimdi ne olacaktı?

Efendimiz şefkatle baktı bedeviye. Sonra da beklenmeyen teklifini yaptı yoksul adama:

Üzülme ihtiyaçlarını yine alacaksın. Hem de hiçbirini bırakmaksızın!

Nasıl? Diyerek heyecanlandı yoksul adam. Efendimiz kelimelere basa basa konuştu:

Şimdi buradan kalk, şehrin içine dal, ihtiyaçlarını nerede bulursan al ve aldığın satıcılara da de ki:

Mal bana ait, parasını ödemek de Resulullah'a! Allah'ın Resülü ödeyecektir. İstedığımı verin!

Resulullah (sav) böylece verecek parası olmayınca muhtaçların borcunu yükleniyor, bir fırsatını bulup da ödeyeceğini düşünerek insanına böyle yardımda bulunuyor, insana hizmeti böyle en öne alıyordu.

Adam sevinçle çarşının yolunu tuttu. Olaya şahit olan Hazreti Ömer, fedakârlığın bu kadarına razı olamamış gibiydi. Nihayet düşüncesini dile getirmekten kendini alamadı da dedi ki:

Ya Resulallah! Sen gücünün yettiğiyle

mükellefsin, yoktan da vermekle değil. Elinde olanı tümüyle dağıttın, geriye bir şey kalmadı. Neden başkalarının borçlarını da yükleniyor, onların ihtiyaçlarını da karşılamak zorunda bırakıyorsun kendini? Bu kadarı da fazla değil mi?

Bu sözlerden hiç de memnun olmayan Resulullah'ın yüzündeki tebessümün kaybolduğu görüldü. Halbuki o ana kadar çok mutluydu, tebessümü hiç eksik etmemişti. Bu defa da masum bir adam söze karıştı;

Ya Resulallah sen Ömer'e bakma ver, Allah da sana verir, dedi.

Bu söze memnun olan Resulullah'ın tebessümü tekrar yüzünde belirdi, 'fedakârlığa devam et' sözünden memnun olduğu anlaşılıyordu.